

מסכת שבת

פרק כא

א. נוטל אדם את בנו והאבו בידו, וככלכה והאבו בתוכה. ומטלטלין פרומאה טמאה עם הטהורہ ועם החולין. רבי יהודה אומר, אף מעליין את המגע באחד ומאה:

ב. האבו שעיל פי החבית, מטה על צדה והוא נופלת. היתה בין החבירות, מגביה ומטה על צדה והוא נופلت. מעות שעיל הכהן, נוצר את הכהן והוא נופלות. היתה עליו לשלה, מקנחת בסמרtot. שעיל עור, נותגין עליו מים עד שתקלה:

ג. בית שמאי אומרים, מגביהין מן השלחן עצמות וקלפים. ובית הלל אומרים, נוטל את התבלה כליה ומגערה. מעבירין מלפני השלחן פורירין פחות מפיזית ושער של אפוגין ושער של עדרשים, מפני שהוא מאכל בהמה. ספוג, אם יש לו עור בית אחיזה, מקנחים בו, ואם לאו, אין מקנחים בו. וחכמים אומרים בין כה ובין כה, גטל בשבת, ואין מקביל טמאה:

